

HUMANISTISCH VERBOND

Voorlopige abonnementsprijs per jaar f 3.— voor niet-leden - Administratie Weerdsingel O.Z. 80 Utrecht - Redactie Adr. v. Ostadelaan 147. Utrecht
Rubrieken: Maatschappelijk werk: P. C. Faber - Opvoeding: M. G. Warffemius - Huislijk leven: D. Heroma-Meilink - Natuur: H. van Laar

HET VOLK DANST.

FEEST DER GEDACHTENIS

In mijn buurt is een volksstraatje, armzalig, zonder plaveisel. De huisjes zijn half boerderij, half stadswoninkjes. Alle avonden van dit prachtige voorjaar wordt daar gedanst. Reeds vroeg staat de luidspreker in 't opgeschoven raam, de muziek klinkt. De ouderen leunen aan de deur, de jonge mensen dansen. De meisjes van tien, twaalf jaar ook, met elkaar. En hoe keurig doen zij het! Alle sjofelheid van ons huidig gebrek aan kleren en schoeisel verdwijnt. Zij stralen van levenslust.

Dit avondstraatje is een symbool. Ondanks alle miezerigheid en gebrek en teleurstelling vaart er heden een groter adem door ons leven dan voorheen; er is een krachtiger rythme, een echter beweging. Te veel grôte dingen raken ons dagelijks, juist nu, dat wij in deze maand herdenken hoe wij een jaar geleden werden bevrijd. Er is het zware, trage rythme van de duizenden voeten, die in de stille omgang voortgaan. De doden worden herdacht. De vlaggen, halfstok, bewegen zacht in neergaande bewegingen. De dood staat nog groot in ons leven, wij kennen hem allen zo goed.

Voor het oog herrijzen opnieuw de gestalten van wie vielen. Het leed, het gemis is zeer voelbaar. Maar wie voelt slechts de haat tegen hun moordenaars? Hun dood bracht een diepgang in ons leven, die het vroeger niet kende. Hun dood onthulde ons iets meer van de zin van het leven. Opnieuw is gebleken, dat de mens boven zijn persoonlijk bestaan de dingen stelt, zonder welke alle menselijk leven wegzakt naar het dierlijke. Wij hebben de tijd beleefd, dat het offer van het leven werd gebracht voor de vrijheid, de menselijke waardigheid, de gerechtigheid. Zonder deze bleken wij niet te kunnen leven. „Hij zocht zich zelve niet, maar hij gaf zijn leven voor de vrijheid” staat er op het graf van een dezer vele doden, om welk graf wij ons schaarden tijdens de plechtige stilte op de morgen van de vijfde Mei.

*

Maar hoe dicht liggen dood en leven bijeen. Rappe handen hesen de vlaggen in top en 's middags dansten de voeten van duizenden. Op de speelweiden en de feestterreinen vierde de vreugde om de bevrijding feest. De zon

*Komt, laat ons samen nu een pasje dansen,
wij kunnen 't doen, broeders, de tijd is daar.
Komt, dansen wij in groote en ronde kransen,
want in onze harten stijgt de vreugde klaar.*

*Op de voeten en neer de voeten
al wie de strijd van 't werkend volk verheugt,
nooit zullen wij het zuiver geluk ontmoeten,
ervoor te strijden, dat is onze deugd.*

*Op de voeten en neer de voeten, laat klinken
onze helle vreugde met zwaren ernstigen val,
zwieren wij samen om 't geluk, dat blinken
in de toekomst, als we allen stierven, zal.*

HERMAN GORTER.

laten in een wereld, die dreigt onder te gaan bij gebrek aan mensen met een overtuigde kijk op leven en samenleving. Sinds de bevrijding hebben wij ons opgemaakt om de geestelijke onverschilligheid te bestrijden, om als humanisten te getuigen van de grootheid en heerlijkheid van wat ons lief is: de innerlijke overtuiging, dat met de mens hier op aarde in beginsel zoveel moois en waars en schoons aanwezig is, dat wij niet mogen ophouden met elkander daarheen te sturen.

*

Het volk danst. Nog is het een dans der sjofelen, die hun vrijheid niet opkunnen. Maar dansen is leven, tot de dood met ons wegdanst. Leven waarom? Wel, om het zoeken naar het antwoord op deze vraag. Leven waartoe? Wel, tot de ontdekking, dat het antwoord ligt in het zoeken zelf.

6 Mei.

B. C.

FEEST DER BEVRIJDING

straalt en in de blauwe lucht wapperen ontelbare vaantjes. Het volk danst. Wij kunnen het nog altijd niet op. Onze lichamen hebben nog altijd behoefte uitdrukking te geven aan het gevoel bevrijd te zijn. Het leven is onverwoestbaar. En juist omdat het zo dicht leeft bij de dood, zijn wij ons de waarde ervan meer bewust. Wie gisteren liep in de stoet der herdenkenden, danst heden op het feest der bevrijding. Dood en bevrijding in één feest verbonden. En er is geen

tegenspraak daarin. Wij hebben immers ervaren, dat de dood onze metgezel is, even onafscheidelijk als onze schaduw. En hoezeer heeft het leven daardoor aan diepte gewonnen, hoeveel levender is het daardoor geworden. Alle ware dingen des levens: de ernst en de vreugde, de liefde en de strijd, de eenzaamheid en de gemeenschap, zij hebben door de zo voelbare aanwezigheid van de dood aan innerlijke gloed gewonnen. Sterker dan vroeger beseffen wij, welk waardevol bezit het leven is, welk verantwoordelijk bezit ook. De bevrijding is ons niet gegeven om ons geestelijk en zedelijk leven maar op z'n beloop te

Neutraliteit.

Het woord is de denkende mens gegeven om gedachten mede te delen; om anderen met eigen ervaring en inzicht te leren en behulpzaam te zijn; om geestelijk verkeer met zijn medemens mogelijk te maken. Een van de grootste zonden in deze tijd is het misbruik van het woord.

Angstige vormen heeft dit kwaad aangenomen bij de propagandisten van de nieuwe orde, het nationaal-socialisme en dergelijke cultuurverwoestende stelsels. Hun woorden drukten geen gedachten of begrippen uit, maar *verstikten* gedachten en vernietigden de functie van het begrip.

Het woord als pistoolschot

Een voorbeeld hiervan — een uit honderden — is het gebruik van het woord Marxisme. Met die term werd bedoeld een wijsgerig inzicht in de gang en de krachten der maatschappelijke ontwikkeling. Dit inzicht werd en wordt door sommige socialistische aanvaard als grondslag voor een levensbeschouwing, die vele maatschappelijke verschijnselen „verklaart”. Algemeen was dit inzicht onder socialistische en cultuurfilosofen geenszins.

Het woord marxisme werd in de taal van de nu verslagen propagandisten een ondoorzichtig etiket, dat op de mening van alle tegenstanders werd geplakt. Daardoor verloor het woord, dat rijk was aan gedachten, elke inhoud. Een gedachte of begrip werd er niet meer door uitgedrukt. Het was niet meer een woord van de *denkende* mens. Het kreeg een andere functie. Woorden werden bij deze lieden pistoolschoten, die tegenstanders afmaakten.

Aan deze zonde tegen de heilige geest moeten wij telkens denken als we de aanval horen op het karakter van de lagere school. Het pistoolschot dat hier klinkt, is het woord *neutraliteit*.

Schijnbaar nog redeneert men. Neutraliteit bestaat niet. Een neutrale school is een onding. Dus..... de openbare school moet zich herzien. Dus..... de bijbel op de openbare school. Verrassende conclusie!

Wij zullen niet schrijven over het vraagstuk zelf.

Dit kan pas een aanvang nemen, als het woord neutraliteit een woord van de denkende mens is, een inhoud heeft en die behoudt.

Is de openbare school neutraal?

Is de openbare school zonder standpunt, zonder mening? Elk onderwijzer van de openbare school heeft voor zich zelf en in zijn onderwijs een mening omtrent de principiële vragen, die de kern van onze moraal en van onze levenshouding raken.

Eerlijkheid, hulpvaardigheid, barmhartigheid, naastenliefde, trouw aan het gegeven woord, vaderlandsliefde, levensmoed en moed om verantwoordelijkheid te dragen zijn deugden — normen is het modewoord — die de kinderen op de openbare school niet alleen onder het oog gebracht worden, maar wier naleving hen in dagelijks doen geleerd wordt. Te leven naar het goede en schone wordt de kinderen geleerd in gesprekken naar aanleiding van de les en de waardering van hun werk en gedrag. Elk openbaar onderwijzer zegt ja of neen, prijst of laakt, moedigt aan of keurt af en voedt daarmee de kinderen op tot fatsoenlijke mensen, die passen in onze cultuur en die, naar hij hoopt, eens zelf cultuurdragers zullen worden.

Is hij dan neutraal? Houdingloos?

Ook hij werkt mee om onze beschadigde cultuur te zuiveren; om het goede en schone de hoge, centrale plaats te geven, die het vóór de barbarij en de Duitse furie in onze beschaving had.

Geen leerstelligheid

De openbare onderwijzer is slechts neutraal — d.w.z. hij neemt geen standpunt in — ten opzichte van de dogmatische

HUMANISME

Nu de politieke hartstochten door onze straten en brievenbussen blazen, willen wij ons een ogenblik afvragen, welke waardeering wij als humanisten bezitten voor de politiek. Want het zal bij enig nadenken duidelijk zijn dat, zoals al onze houdingen, ook de politieke houding, nauw verband houdt met onze kijk op het mensenleven.

Dit nauwe verband blijkt niet uit een eensgezinde politieke opvatting. Het humanisme leidt niet tot één politieke partij. Het humanisme, dat immers ook eerbied is voor de schepende menselijke geest, zou zich zelf geweld aandoen, indien het slechts één economische, sociale en culturele opvatting als juist erkende en voorschreef aan alle humanisten. Maar voor alle humanisten is het humanisme wel *de bron* van hun politieke opvattingen, hoe zeer deze verder ook kunnen uiteenlopen. Wat alle humanisten gemeen hebben is: hoe zij staan tegenover de politiek.

Het humanistisch beginsel, dat met de mens grote zedelijke en geestelijke krachten gegeven zijn, waarvan wij de volle omvang nooit kunnen peilen, maar die steeds opnieuw tot grote hoogte blijken te kunnen stijgen, maakt, dat voor ons de politiek een van de middelen is om het menselijk leven op aarde rijker en gelukkiger te maken. Zeker, de politiek is voor ons ook de noodzaak om de ontbindende, vernietigende krachten, die in de mens schuilen, tegen te gaan, wetten en regels te ontwerpen, die hen in toom houden.

Maar méér nog is politiek voor ons een weg om die negatieve, die verwoestende macht in ons steeds opnieuw om te zetten in scheppende arbeid, door alle mensen in omstandigheden te plaatsen, waarin zij meer kansen hebben het lagere in hen de baas te worden. Wij weten wel, dat de ene mens voor de andere een wolf kan zijn, maar daarmee is voor ons het laatste woord in de politiek niet gesproken. Wij weten ook, dat de mens zonden bedrijft, maar de gedachte dat hij in beginsel zondig is en zich zelf daaruit niet bevrijden kan, zegt ons niets. Ook daarom is voor ons de politiek niet alleen een bittere noodzaak, veroorzaakt door de menselijke armzaligheid, maar tevens een middel tot heerlijke ontplooiing van zijn zedelijke en geestelijke eigenschappen. Daarom heeft de politiek ons hele hart. Daarom ook volstaan wij niet met de eis van gezag en orde. En wanneer op de verkiezingsborden de woorden: welvaart,

vorm van de godsdienst. Hij kiest in zijn gesprek met zijn leerlingen niet voor of tegen het katholicisme, voor of tegen een van de vele vormen van het Protestantisme, voor of tegen het Joodse geloof. Hij heeft in zijn gesprekken met zijn leerlingen thèisme noch athèisme nodig, om hartstochtelijk ja en neen te zeggen, waar deugden of ondeugden in het geding komen.

Is er wel een keuze nodig? Immers neen. Onder de aanhangers van elke richting komen fatsoenlijke mensen, cultuurdragers en cultuurscheppers voor en helaas ook zondaren tegen de maatschappij en tegen hun medemens.

De openbare school is zeker niet neutraal ten opzichte van de cultuur van ons volk; ze verdedigt de moraal, het fatsoen, de algemeen aanvaarde norm.

Laten we zorgen, dat het woord neutraliteit voor een denkend mens zijn inhoud behoudt en geen pistoolschot wordt, gericht op het hart van een instituut, dat geliefd is bij een groot deel van ons volk.

M. G. WARFFEMIUS.

Men zal er zich bij moeten neerleggen dat de humanisten zichzelf niet langer zien als een nog te kerstenen volksdeel.

Dr. J. P. van Praag
in „Vrij Nederland”

voortgang, sociale zorg e.d. zich in bijna eentonige regelmaat herhalen, dan zijn zij voor ons geen mode-verschijnsel, noch geboren uit vrees voor ontevredenheid en onrust. Zij hebben voor ons een diepere zin, die verband houdt met onze eerbied voor den mens als scheppend geestelijk en zedelijk wezen. Het zijn woorden, die ons niet alleen in verkiezingsdagen iets zeggen.

Politiek is voor de humanist nooit louter taktiek. Was het dit, dan kon de uitkomst wezen, dat men de overwinning van de eigen politiek tevens ziet als de onderdrukking van die der anderen, als een toestand, waarbij de minderheid geen kans meer zou krijgen om zich te doen gelden. De humanist weet, dat de waarheid wel voor hemzelf één en ondeelbaar is, maar de ervaring wijst uit, dat er voor anderen andere waarheden bestaan. Daarmee dient hij rekening te houden. Niet alleen omdat dit een feit is, want feiten kan men door andere vervangen, b.v. door het feit dat de dragers van andere waarheden worden uitgeroeid. Het beginsel echter van de geestelijke vrijheid, ontstaan uit de eerbied voor de geest in de mens, is voor de humanist de grondslag van de democratie. Daarom hangt hij de democratie aan, daaruit leeft zij voor hem. Zodoende is de democratie voor hem geen tijdelijk verschijnsel, geen bruikbare methode voor een bepaalde tijd, zeker ook geen compromis. De democratie is de politieke uitdrukking van ons beginsel der geestelijke vrijheid, en is niet strijdig met enig ander beginsel van onze humanistische levensopvatting. Zowel de orde van het geestelijke als die van het politieke leven, berusten voor ons op dezelfde grondslag. De democratie zal daar steeds belemmerd worden in haar groei, waar voor dezelfde mens de geestelijke vrijheid elders geen kans krijgt, doordat er voor het geestelijk leven één absoluut gezag bestaat, waaraan allen zich moeten onderwerpen. In deze principiële waardering van de politiek zijn alle humanisten eensgezind. Wie zich als humanist ervan bewust is, dat zijn politiek wortelt in het humanisme, die zal de kans hebben uit te stijgen boven de vergroving van de politiek, de verlaging tot een taktisch gemanoeuvreren, die in wezen slechts minachting zijn voor de politiek en een weinig ontwikkeld democratisch besef verraden

B. C.

Het Humanistisch Verbond en De Dageraad.

Hetgeen onze tweede voorzitter, dr. J. P. van Praag, in het vorige nummer van het mededelingenblad over het bovenstaande onderwerp schreef, wordt door „De Vrijdenker” van 4 Mei overgenomen. Daarop vervolgt het blad: Tot zover de heer Van Praag. Van beide zijden is nu de nodige verheldering gekomen. Over klimaatsverschillen discussieert men niet. Daarvoor liggen ze teveel in de gevoels sfeer. Waar de een zich behagelijk voelt vindt de ander het te zoel of bekruipen hem koude rillingen, zonder dat men altijd precies het waarom aan kan geven. Ook komt het voor dat verschillende klimaten voor een en dezelfde mens hun eigen aantrekkelijkheden hebben. Daarom zullen onze wegen elkaar dikwijls kruisen.

Wanneer ieder in eigen klimaat zoveel activiteit weet te ontplooiën dat er werkelijk van bezinning en bezieling voor het onkerkelijk volksdeel kan worden gesproken, dan is er al veel bereikt.

Reeds eerder heeft het blad geconstateerd, dat „De Dageraad” „een radicaler standpunt” inneemt dan het Humanistisch Verbond en dat „wat de praktische kant betreft het Hum. Verbond zich op een bredere basis plaatst dan „De Dageraad” ooit heeft kunnen doen.”

De buitenkerkelijken in Nederland

en het Humanistisch Verbond

Onlangs publiceerde het weekblad „Elsevier” een aantal gegevens van de Nederlandse Stichting van Statistiek over de getalsverhouding van kerkelijke en buitenkerkelijke landgenoten en beider positie ten aanzien van de kerk. Daaraan ontleen wij:

In gemeenten boven 100.000 inwoners behoort 70 % tot een kerkgenootschap, 29 % niet; in gemeenten van 20.000—100.000 inwoners zijn deze getallen respectievelijk 80 % en 19 %. Kleinere gemeenten 84 % en 15 %. In alle drie groepen gaf 1 % der gevraagden geen antwoord. Gemiddeld is volgens dit onderzoek 21 % der Nederlanders buitenkerkelijk. Bij de laatste volkstelling in 1930 was dit 15 %.

Bij het antwoord op de vraag of de band met de kerk bij de kerkelijken na de oorlog sterker was geworden, bleek zij bij ruim 60 % gelijk gebleven te zijn, bij 28 % versterkt, 7,5 % verzwakt. Bij de buitenkerkelijken heeft 14 % zijn houding ten aanzien van de kerk ten gunste gewijzigd, 9 % ten ongunste, 56 % bleef gelijk, de rest (21 %) antwoordde niet op deze vraag.

Uit deze cijfers kan men in elk geval twee conclusies trekken:

- 1e. het aantal buitenkerkelijken is sinds 1930 toegenomen.
- 2e. De belangstelling voor het geestelijk leven is bij de kerkelijken groter geworden. Ook als men de tijdelijke invloed van de oorlog (nood leert bidden) afschrijft, houdt men waarschijnlijk een grotere belangstelling over. Aan te nemen valt dus, dat de geestelijke belangstelling bij de buitenkerkelijken ook groter is geworden, want hier werkten dezelfde omstandigheden en ontwikkeling. De grotere waardering voor de kerk bij hen wijst ook in die richting. De oprichting van het Humanistisch Verbond is daarvan trouwens een symptoom. Bovenstaande cijfers tonen overtuigend de noodzaak aan van het bestaan van ons verbond, waarvan immers de taak is, het geestelijk leven der buitenkerkelijken te versterken.

De Oprichtingsbijeenkomst.

Nu een aantal afdelingen op stapel staat volgen hier enige raadgevingen voor de oprichting.

- 1°. Verzoek een aantal inwoners zitting te nemen in een commissie van initiatief, die de oprichting voorbereidt.
- 2°. Verzoek in een circulaire, die de namen van alle genodigden bevat, een groot aantal inwoners, bekend in zeer verschillende bevolkingsgroepen, zitting te nemen in een comité van aanbeveling. Uit hun aller naam wordt dus de aandacht van de bevolking gevraagd voor de oprichting van een afdeling van het Humanistisch Verbond.
- 3°. Stel tijdig data en spreker vast. Stuur een klein stukje als aankondiging naar de plaatselijke pers.
- 4°. Zorg voor fleurige aankleding van de zaal en, indien enigszins mogelijk, voor een geluidsversterkingsinstallatie om voor het begin en aan het eind goede muziek ten gehore te brengen.
- 5°. Maak het niet te lang. Na de spreker pauzeren voor leden-aangifte, daarna huishoudelijk gedeelte om de afdeling op te richten.
- 6°. Zorg voor vlotte gang van zaken, overweeg tevoren alles precies, zodat er een strakke lijn loopt door de bijeenkomst.
- 7°. Zoek de kandidaten voor het bestuur onder personen van uiteenlopende sociale en politieke staat.

officiële mededelingen

Afdelingen

Men is in vele plaatsen druk bezig met het vormen van een afdeling. In Amersfoort, Arnhem, Gouda, Den Haag, Hengelo en Rotterdam zijn reeds afdelingen opgericht.

Onderstaande een overzicht van de plaatsen, waar men aan het werk is met vermelding van het correspondentie-adres:

Amersfoort W. Hos, Brouwerstraat 1.
Amsterdam — C. J. Meijer, L. de Colignystraat 7-I.
Arnhem — J. H. Bons, secretaris, Hobbemastraat 8.
Bussum/Naarden — P. Beishuizen Gzn., Zwarteweg 29, Bussum.
Delft — G. van der Most, Oostsingel 176.
Deventer — J. A. Veneklaas, van Doetinchemstraat 7.
Dordrecht — Mej. M. G. Binken, Goeveurstraat 7.
Eindhoven — N. Barentsz, Heezerweg 189.
Gouda — H. J. Barnard, secretaris, Gr. Beatrixstraat 10.
Groningen — Mevrouw T. J. Cox—Brooshooft, Star Numanstraat 23.
Den Haag — Mevr. A. Treurniet—Wiersma, van Zeggelenlaan 354.
Haarlem — A. J. Loppersum, Zijlweg 271, Post Overveen.
Helmond — F. J. Schmit, Wilhelminalaan 10.
Hengelo — D. v. d. Putte, Schalkburgerstraat 8-A.
Hilversum — P. H. W. de Leeuw, Roeltjesweg 1-c.
Nijmegen — H. Sanders, Beukstraat 10.
Rotterdam — Dr. G. W. Huygens, secretaris, Molenlei 27.
Schoonhoven — D. Sirach, Olivier van Noortplein 1.
Utrecht — H. de Waard, Oudenoord 85bis.
Wageningen — Dr. E. W. B. van den Muijzenberg, Lawickse allée 5.
Zwolle — H. F. P. Sandifort, Brederostraat 143.

Aan de abonné's

Degenen, die geabonneerd zijn op ons blad worden vriendelijk verzocht het abonnementsgeld voor de eerste jaargang ad. f 3.— te voldoen vóór 1 Juli 1946 door storting of overschrijving op postgirorekening 304960 t.n.v. F. van den Berkhof te Utrecht. Na 15 Juli worden de kwitanties, verhoogd met f 0.15 incassokosten, aangeboden.

Vrijwillige bijdragen (3e verantwoording)

Mej. J. M. E. S. le R. te G. f 10.—.
Ir. P. S. te A. f 11.—.
P. W. de J. te D. f 2.50.
Dr. G. S. te H. f 10.—.
Postrekening no. 304960 t.n.v. F. van den Berkhof te Utrecht.

AGENDA

19 Mei: HENGELO —
Bankholiday en twee culturele films.
21 Mei: WAGENINGEN —
Oprichting van de afdeling in „De Tien Zilverlingen”, 20 u.
Spreker: Dr. J. C. Brandt Corstius.
22 Mei: ROTTERDAM —
Openbare vergadering in het gebouw van de Kunstkring,
Witte de Withstraat 35. Aanvang 19.30.
Spreker: Dr. J. C. Brandt Corstius, Utrecht.
26 Mei: UTRECHT —
Oprichting van de afdeling in het N.V.-huis, Oude Gracht.
Aanvang 10 uur.
26 Mei: DORDRECHT —
Oprichting van de afdeling in gebouw Ter Merwe.
Aanvang 10.30 uur.
Spreker: D. Th. F. d'Angremont, Amstelveen.
Voordracht: J. Elsäcker, Rotterdam.
4 Juni: AMSTERDAM —
Oprichting van de Afdeling in het Corn. Broerehuis, Korte
Leidschedwardsstraat 18. Aanvang 20 uur.

Holland op z'n smalst

Naar aanleiding van het bekende H.A.R.K.-schandaal schrijft het Rotterdamse blad „De Banier:

„Dit is één van de zeer vele gevallen van fraude. Het geeft ons een droef getuigenis van de donkere dagen, die wij beleven. Het toont ons, hoe diep het kwaad der zonde in ons volksleven is ingevreten. Het levert ons tevens het bewijs, dat men er met een opvoeding in louter humaniteitsbeginselen niet komt. Ons volk heeft heel wat anders nodig dan dat dit bij het humanisme en diens cultuur wordt opgevoed.”

Men zou het na dit stukje echter niet zeggen!

Rondom het Humanistisch Verbond

- Het aantal afdelingen en correspondentschappen neemt steeds toe. Wie in zijn woonplaats geen afdeling heeft en voor het Verbond wil werken, die geve zich op als correspondent.
- De radiotoespraken op Zondagochtend trekken in toenemende mate de aandacht. Luistert — ook in groepen — elke Zondag naar Hilversum I, 9.45—10 uur.
- Binnenkort zullen een aantal radioredevoeringen in brochurevorm verkrijgbaar worden gesteld. Uitstekend materiaal om mee te werken!
- Het Humanistisch Verbond verenigt niet één soort van buitenkerkelijke humanisten. Men vindt er idealistische, kosmische, culturele, positivistische en sceptische humanisten in eendracht bijeen tot bestrijding van het geestelijk nihilisme en verdieping van de humanistische levensbeschouwing.
- Het Humanistisch Verbond ijvert krachtig voor de erkenning van de rechten van het humanistisch volksdeel in het openbare leven.

AAN HET WERK

Langzamerhand begint er enige tekening te komen in de werkzaamheden van het Humanistisch Verbond. De plannen door het H.B. ontworpen, worden spoedig bekend gemaakt, en zullen, met de beginselverklaring en de statuten, het onderwerp vormen van een eerste algemene vergadering in September. Wij moeten ons echter tot taak stellen om voordien de grondslag te leggen voor een vruchtbare werkzaamheid in het najaar. Die grondslag bestaat in het oprichten van een voldoende aantal afdelingen door het hele land. Meer dan twintig afdelingen zijn reeds opgericht of in oprichting, maar dat is zeker nog niet genoeg. Daarom doen wij een ernstig beroep op alle leden in plaatsen, waar nog geen afdelingen bestaan, om zich met het Centraal Bureau in verbinding te stellen, ten einde maatregelen te bespreken om nog voor de zomer een afdeling te grondvesten. Wanneer wij deze maanden gebruiken om de tijdrovende oprichtingswerkzaamheden te verrichten, kunnen wij in het najaar met alle krachten aan het werk gaan voor de verdieping en de verbreiding van onze overtuiging.

Let wel: Dit is een beroep, niet op Uw buurman, maar op U. Het humanistisch ideaal vraagt Uw actieve toewijding. Stelt U in verbinding met het Centraal Bureau.

Dr. J. P. VAN PRAAG.

Nieuwe ideeën

op het gebied van schilderkunst, lichaamsbeweging, levensbeschouwing of huwelijk?
Een geïllustreerd verslag van een moderne school in Engeland?

U vindt ze in

PERSPECTIEVEN

van wordende cultuur

maandblad v. bewustwording en gedachtenwisseling

opgericht 1933. Abonnement f 7.50 p. jaar. Vraagt gratis proefnr. aan bij

WILGENHOF - 's GRAVELAND